

[Henry Christensen.]

disse forslag på nogen måde er bragt i en rimelig sammenhæng. Ikke hvad det rent aktuelle angår, det kommer stadig stykkevis, der ligger stadig uafklarede rent aktuelle problemer. Og heller ikke hvad den mere samlede økonomiske og mere langsigtede økonomiske politik angår; det ligger også i allerhøjeste grad, i hvert fald for de partier, der ikke har deltaget i de særlig intime forhandlinger med statsministeren, uafklaret. Endelig er der naturligvis for det tredje en politisk sammenhæng, hvorom interessen vel i særlig grad for tiden samler sig, og hvor det i særlig grad er spørgsmålet om, hvorvidt det skal lykkes regeringen, socialdemokratiet og vel især hr. Per Hækkerup at få hele SFs 20 mands gruppe ind under hr. Per Hækkerups åg, hvorvidt det skal lykkes også at få de 5 til at spise af hånden, hvorvidt det skal lykkes at få dem til blankt at acceptere på den baggrund, at socialdemokratiet nu klart har fastslået, at det viger ikke mere nogen tøddel.

De to lovforslag, der ligger her, har regeringen jo forlangt skulle ses i indbyrdes sammenhæng, og det har jo også i høj grad været overvejelser omkring denne sammenhæng, vi har måttet beskæftige os med i udvalget. Udvalgsbehandlingen har ikke overbevist os om, at der er en rimelig sammenhæng. At et spædt forsøg på en indkomstpølitik i den nuværende situation i Danmark er nødvendigt, gav jeg allerede klart udtryk for ved første behandling. At der må være en afbalancering, når man forsøger at føre indkomstpølitik, er lige så klart. Men der er ikke efter venstres mening en rimelig afbalancering i det oplæg, regeringen her har lagt frem.

Det er jo nu således, at enhver, som har et lønmodtagerfradrag på de 800 kr., er bragt i salveten i den forstand, at vedkommende kan have nok så høje indtægter ved siden af, have nok så voldsomme indtægtsstigninger ved siden af, så er han dog bragt uden for rækkevidden af den særskat, som indeholdes i det ene af de to forslag. Har man lønmodtagerfradrag, er man derved unddraget fra særskatten. Sandheden er jo, at en række andre befolkningsgrupper i høj grad i forvejen er hårdt ramt af den indkomststudvikling, som en indkomstpølitik

på den ene eller den anden måde skal sætte ind over for.

Allerede under erhvervsdebatten havde jeg lejlighed til at gøre rede for den meget triste udvikling omkring indkomsterne for det danske hovederhverv, landbruget, hvor man også i år må se sin arbejdsindtægt gå ned med omkring 1.500 kr. pr. familie, hvor man nu i arbejdsindkomst ligger 6.000-7.000 kr. under gennemsnittet for faglærte arbejdere i Danmark. Danske fiskere har vel i år en indkomstnedgang på i gennemsnit omkring 3.500 kr. Men disse grupper rammes af særskatten. For landbrugets vedkommende har man yderligere bevaret og givet øget adgang til en anden form for særbeskatning i form af den høje ejendomsbeskatning. Forleden dag afviste regeringen at medvirke til, at vi allerede nu søgte en lempelse, for så vidt angik de medhjælpende hustruer i disse og andre erhverv, men dem vil man nu gennemføre generelt, som princip, en særskat over for til trods for en desværre betydelig indkomstnedgang. Selvpensionisterne er en tredje gruppe, der jo også direkte rammes af devalueringen. Det gælder alle disse grupper, at devalueringens og prisstigningens byrder rammer dem direkte og umiddelbart. Og endelig har man jo gennemført et avancement, hvis hensigt er at begrænse disse gruppers indkomstmuligheder eller indkomststigningsmuligheder.

Regeringens indkomstpølitik fører til det resultat, at en stor del af befolkningen kan have betydelige indkomster og betydelig indkomststigning uden særskat, en anden og mindre del af befolkningen vil have små indkomster og indkomstnedgange, men skal særbeskattes. Det er efter vor opfattelse mere partipølitik end samfundspølitik, det er majoritetspølitik og ikke en socialt afbalanceret pølitik.

Dertil kommer jo, at denne form for pølitik også skader det formål, man skulle søge fremmet, at øge likviditeten i erhvervslivet og dermed fremme beskæftigelsesmulighederne. Det havde været noget andet, om den resterende afbalancering havde rettet sig mod de ikke-lønmodtagergrupper, som har fået indkomststigninger på linje med eller over, hvad der gælder for de øvrige grupper, der er undtaget fra særskatten. Sådan som regeringen har for-